

Nr 213.

Av herr **Nyström**, om ändring eller översyn av 16 § förordningen om nöjesskatt.

Kungl. förordningen om nöjesskatt, given den 21 december 1945, § 16 första stycket innehåller följande bestämmelser:

Skall behållning av nöjestillställning användas uteslutande för välgörande eller allmännyttigt ändamål, såsom för beredande av hjälp åt behövande eller sjuka, för främjande av barns eller ungdoms vård, fostran eller utbildning eller för stödjande av rikets försvar, må länsstyrelsen, efter hörande av vederbörande kommun, medgiva befrielse från nöjesskatten, dock att mot kommunens avstyrkande befrielse icke må medgivas från den kommunen tillkommande andelen av skatten. Där behållningen endast till viss del skall användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål, må enligt nyss angivna grunder befrielse medgivas från motsvarande del av nöjesskatten.

Dessa bestämmelser ha ofta och särskilt på senare år tolkats därhän, att befrielse från nöjesskatt vägrats på den del av inkomsten — i regel procentuellt beräknad — som influtit på vissa nöjesarrangemang och som enligt överenskommelse mellan nöjesarrangörerna och företagare inom nöjesbranschen tillfallit dessa såsom ersättning för deras medverkan vid nöjestillställningarna. (Se t. ex. regeringsrättens utslag den 20 januari 1950, refererat i Regeringsrättens årsbok 1950, s. 9—11.) Däremot har befrielse från nöjesskatt i regel medgivits i de fall, där nöjesarrangörerna före nöjestillställningarna träffat avtal med vederbörande yrkesutövare om en till sitt belopp fastställd avgift såsom ersättning för medverkan vid nöjestillställningarna.

Det synes vara otillfredsställande att de nöjesarrangörer, som anordna nöjestillställningar till förmån för de i nämnda paragraf angivna syftemålen och söka gardera sig för eventuella förluster genom en uppgörelse på basis av att viss andel i bruttointäkterna skall tillfalla arrangörerna och resten utgöra ersättning till yrkesutövarna för deras kostnader och således helt övervältra riskerna av ett ekonomiskt misslyckande på de senare, skola vägras befrielse från nöjesskatt i full utsträckning, under det att de nöjesarrangörer, som taga denna risk och träffa uppgörelse om en viss engångsersättning, skola kunna påräkna full befrielse.

I den mån den kommun, i vilken nöjestillställningen anordnas, ej be-

viljar befrielse från erläggande av nöjesskatt, synes sådan befrielse ej heller böra ifrågakomma för den statliga delen av skatten.

Med hänsyn till vad här anförts och då de kommunala myndigheterna torde utöva tillfredsställande kontroll över att befrielse icke medgives vad avser den kommunala delen av skatten i andra fall än förordningen medger, hemställes,

att riksdagen

antingen måtte antaga följande förslag till

L A G

om ändrad lydelse av 16 § i kungl. förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt.

Häri genom förordnas, att 16 § första stycket i kungl. förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt fr. o. m. den 1 juli 1951 skall ha ändrad lydelse på sätt nedan anges:

»Skall behållning av nöjestillställning användas uteslutande för välgörande eller allmännyttigt ändamål såsom för beredande av hjälp åt behövande eller sjuka, för främjande av barns eller ungdoms vård, fostran eller utbildning eller för stödjande av rikets försvar, må befrielse meddelas av vederbörande kommun helt eller delvis från kommunen tillkommande del av skatten och därefter av länsstyrelsen för staten tillkommande del därav i samma utsträckning som kommunen medgivit befrielse.»

eller i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förnyad översyn av nämnda kungl. förordning och förslag till nya bestämmelser beträffande nöjesskatt med beaktande av här framförda önskemål.

Stockholm den 25 januari 1951.

E. Hj. Nyström.
